

Είμαι δεκαεπτά ετών και κατάγομαι από τη Βουλγαρία. Για πρώτη φορά ήρθα στην Ελλάδα μετά το θάνατο του πατέρα μου έξι χρόνια πριν, γιατί η μητέρα μου δεν άντεξε οικονομικά κι έπρεπε να ζήσουμε, να βρούμε μια άκρη με τη ζωή μας. Μόλις ήρθα εδώ γράφτηκα στο σχολείο, στην Έκτη Δημοτικού, όπως στην πατρίδα, για να μη χάσω την επαφή μου με τα γράμματα. Στην αρχή μου ήταν πολύ δύσκολο να συνηθίσω, γιατί δεν ήξερα καλά τη γλώσσα και τα παιδιά με κορόιδευαν, αλλά πιο πολύ με πείραζε όταν κορόιδευαν την αδερφή μου. Ύστερα έμαθα τη γλώσσα κι άρχισα συνεχώς να αντιδρώ κάνοντας συνεχώς φασαρία και δημιουργώντας προβλήματα. Από πολλά σχολεία με έδιωξαν γι' αυτό το λόγο. Τώρα τα πράγματα έχουν αλλάξει κάπως, αλλά τη ρετσινιά την κουβαλάς πάντα. Είναι σα να προσπαθείς να τα βάλεις με τη φύση πια. Ο ξένος είναι πάντα εχθρός. Το μόνο που θα ήθελα να συμβεί είναι να μπουν στη θέση μου κάποιοι απ' όλους αυτούς που μου φέρθηκαν άσχημα. Να πάνε σε μια άλλη χώρα και να τους φερθούν με τον ίδιο τρόπο. Τότε μόνο θα καταλάβουν πόσο πονάει όχι μόνο να είσαι, αλλά και να νιώθεις ξένος!

B. I.